1

Tifija

Jāteic, ka aiz izmisuma man piemirsušies visi aizspriedumi.

Es tiešām spēju saskatīt šajā dzīvoklī šo un to pozitīvu. Varavīksnes krāsu pelējumu uz virtuves sienas varēs noberzt – vismaz īstermiņā. Netīro matraci diezgan lēti iespējams nomainīt. Esmu gatava strīdam, ka sēnītes, kas aug aiz tualetes poda, piešķir šai vietai spirgtu brīvdabas sajūtu.

Turpretī Gērtija un Mo gan nav izmisuši un necenšas raudzīties pozitīvi. Viņu sejas izteiksmi es raksturotu kā šausmu pilnu.

– Tu nevari te dzīvot.

Tā ir Gērtija. Viņa stāv, sakļāvusi kopā kājas augstpapēžu zābakos un piespiedusi elkoņus pie ķermeņa, it kā, iebilstot pret atrašanos šeit, gribētu aizņemt pēc iespējas mazāk vietas. Viņas mati zemu pakausī saņemti mezglā un jau atsprausti ar sprādzītēm, lai viegli varētu uzslidināt baristres parūku, ko viņa nēsā tiesas zālē. Viņas grimase varētu šķist komiska, ja vien runa pašlaik nebūtu par manu reālo dzīvi.

– Noteikti ir vēl kāda cita vieta tev pa kabatai, Tif, – bažīgi saka Mo, iznirdams no boilera skapja, ko nupat pētījis. Zirnekļu tīkla apliekas nokarājas no viņa bārdas, tādēļ viņš izskatās vēl izspūrušāks nekā parasti. – Šī ir pat briesmīgāka nekā tā, ko apskatījām vakar vakarā.

Palūkojos apkārt pēc nekustamo īpašumu aģenta; par laimi, viņš nav dzirdamības zonā, smēķē uz "balkona" (kaimiņu garāžas ielīkušā jumta, kas noteikti nav paredzēta pastaigām).

– Es nedošos skatīt vēl vienu tamlīdzīgu ūķi, – paziņo Gērtija, pametot skatienu savā rokaspulkstenī. Ir astoņi no rīta, un pulksten deviņos viņu gaida Sautvorkas Kroņa tiesā. – Ir jābūt kādam citam risinājumam.

– *Protams,* viņa var ierūmēties pie mums, – Mo piedāvā jau kādu piekto reizi kopš sestdienas.

– Klau, vai tu vari vienreiz rimties? – Gērtija aizsvilstas. – Tas nav ilgtermiņa risinājums. Un viņai būtu jāguļ stāvus, lai vispār jebkur ietilptu. – Draudzene velta man aizkaitinātu skatienu. – Vai tu nevarēji būt īsāka? Ja tev būtu nepilns metrs septiņdesmit pieci, mēs varētu pabāzt tevi zem ēdamgalda.

Savelku nožēlas pilnu seju, kaut patiesībā labprātāk paliktu šeit nekā uz grīdas viņu mazītiņajā, līdz nelabumam dārgajā dzīvoklī, kurā Mo un Gērtija pagājušomēnes kopīgi ieguldījās. Viņi vēl nekad nav dzīvojuši kopā, arī mūsu studiju gados ne. Baidos, ka tās varētu būt beigas viņu draudzībai. Mo ir nekārtīgs, izklaidīgs, un viņam piemīt neizskaidrojama spēja aizņemt milzīgu platību, neraugoties uz to, ka viņš ir salīdzinoši mazs. Tikmēr Gērtija pēdējos trīs gadus mitinājusies pretdabiski tīrā dzīvoklī, tik nevainojamā, ka tas atgādināja datoranimāciju. Grūti iedomāties, kā abu dzīvesveids pārklāsies, Rietumlondonai neuzejot gaisā.

Tomēr lielākā bēda ir šāda: ja es apmetos kaut kur uz grīdas, tad tikpat labi varu atgriezties pie Džastina. Un kopš trešdienas vakara pulksten vienpadsmitiem esmu oficiāli izlēmusi, ka nedrīkstu izmantot šo iespēju. Lai es nevarētu atgriezties, man jāvirzās uz priekšu un jāatrod pastāvīga dzīvesvieta.

Mo paberzē pieri, iegrimdams nospeķotajā ādas dīvānā. – Tif, es varētu aizdot mazliet...

– Es negribu, lai tu man aizdod naudu, – atcērtu strupāk, nekā pienāktos. – Klau, man tas *tiešām* ir jāatrisina šonedēļ. Vai nu šī vieta, vai dalītais dzīvoklis.

– Dalītā gulta, tu gribēji teikt, – piebilst Gērtija. – Vai drīkstu vaicāt, kāpēc tieši *tagad*? Nav jau tā, ka es nepriecātos. Vienkārši

tu vēl nupat sēdēji tajā dzīvoklī kā ķipis un gaidīji, kad tam-kuru-vārdā-neminēsim labpatiks piekāpt.

Es pārsteigta saviebjos. Ne jau par intonāciju – Mo un Gērtijai Džastins nekad nav paticis, un es zinu, viņi nevar ciest, ka es joprojām tur dzīvoju, lai gan viņa gandrīz nekad nav mājās. Es tikai neesmu radusi dzirdēt Gērtiju pieminam Džastinu tiešā tekstā. Pēc pēdējām izlīguma vakariņām četratā, kas beidzās ar mežonīgu ķīviņu, es atmetu ar roku centieniem visus samierināt un izvēlējos sarunās ar Gērtiju un Mo pavisam apiet Džastinu. Pieraduma spēks – arī pēc šķiršanās esam turpinājuši vairīties no sarunām par viņu.

– Un kāpēc mājoklim ir jābūt *tik* lētam? – Gērtija turpina, ignorēdama Mo brīdinošo skatienu. – Es zinu, ka tev maksā grašus, bet, nopietni, Tifij, četri simti mēnesī Londonā ir neiespējamā misija. Vai tu patiešām esi visu apdomājusi? Kārtīgi?

Noriju siekalas. Jūtu, ka Mo acīgi mani vēro. Tīrā neraža, ja par draugu ir psihologs: Mo faktiski ir licencēts domu lasītājs un, šķiet, nekad neizslēdz savas superspējas. – Tifa? – viņš maigi ierunājas.

Ai, pie velna, būs vien viņiem jāparāda. Nav kur sprukt. Čiks un gatavs – tas ir labākais risinājums, gluži kā noplēst plāksteri vai ielīst aukstā ūdenī, vai izstāstīt mammai, ka saplēsu kaut kādu greznumnieciņu uz viesistabas plaukta.

Pasniedzos pēc sava telefona un atveru feisbuka ziņu.

Tifij!

Esmu ļoti sarūgtināts par Tavu vakarnakts uzvedību. Tu galīgi pāršāvi pār strīpu. Tas ir mans dzīvoklis, Tifij, – es varu nākt, kad gribu un ar ko gribu.

Es būtu gaidījis lielāku pateicību par to, ka ļauju Tev šeit uzturēties. Zinu, ka mūsu šķiršanās Tev bija trieciens – saprotu, ka Tu neesi gatava doties prom. Bet, ja Tu iedomājies, ka tāpēc vari sākt "diktēt savus noteikumus", tad

Tev ir laiks samaksāt man pēdējo trīs mēnešu īres naudu. Un arī turpmāk Tev būs jāmaksā pilna summa. Patrīcija saka, Tu mani izmanto, gandrīz par baltu velti dzīvodama manās mājās, un, lai gan viņas priekšā vienmēr esmu Tevi aizstāvējis, pēc vakardienas izrādes man gribot negribot jādomā, ka viņai varētu būt taisnība.

Džastins xx

Vēderā sagriežas, vēlreiz izlasot vārdus *Tu mani izmanto,* jo tāds nekad nav bijis mans nolūks. Es taču nezināju, ka, mani pametot, viņš šoreiz to domāja nopietni.

Mo pabeidz lasīt pirmais. – Viņš ceturtdien atkal "piekāpa"? Kopā ar Patrīciju?

Es novēršos. – Džastinam ir zināma taisnība. Viņš bijis ļoti jauks, ļaujot man tik ilgi tur palikt.

– Dīvaini, – drūmi saka Gērtija, – man vienmēr bijusi cieša pārliecība, ka viņam patīk tevi tur paturēt.

No Gērtijas lūpām tas skan savādi, bet es jūtos apmēram tāpat. Kamēr joprojām atrodos Džastina dzīvoklī, nekas vēl nav pa īstam beidzies. Proti, visas pārējās reizes viņš galu galā atgriezās. Bet... tad es ceturtdien satiku Patrīciju. Reālo, ārkārtīgi glīto, patiesībā diezgan patīkamo sievieti, kuras dēļ Džastins mani pameta. Līdz šim nekad nebija iejaukta cita.

Mo pasniedzas pēc manas rokas; Gērtija saņem otru. Tā mēs sēžam, nelikdamies zinis par īpašuma aģentu, kurš aiz loga smēķē, un es mirkli ļauju sev paraudāt, tikai pa vienai treknai asarai pār katru vaigu.

– Lai nu kā, – moži saku, atlaizdama rokas, lai noslaucītu acis. – Man ir jāizvācas. Tagad. Pat ja es gribētu palikt un riskēt, ka viņš atkal atved Patrīciju, es nevaru atļauties īres maksu, turklāt esmu Džastinam parādā kaudzi naudas un nudien negribu ne no viena aizņemties, godīgi sakot, man ir apnicis nemaksāt par sevi, tāpēc... jā. Vai nu šis, vai dalītais dzīvoklis.

Mo un Gērtija saskatās. Gērtija aizver acis mokpilnā padevībā.

– Nu, tu katrā ziņā nevari dzīvot šeit. – Viņa atver acis un pastiepj roku. – Parādi man vēlreiz to sludinājumu.

Pasniedzu viņai savu telefonu, pārlēkdama no Džastina ziņas pie dalītā dzīvokļa apraksta *Gumtree* sludinājumu lapā.

Mājoklis divām personām saulainā Stokvelas dzīvoklī ar vienu gultu, īre 350 £ mēnesī, ieskaitot komunālos maksājumus. Pieejams tūlīt; līgums uz vismaz sešiem mēnešiem.

Dzīvoklis (un istaba/gulta) jādala ar divdesmit septiņus gadus vecu paliatīvās aprūpes kopēju, kas strādā naktsmaiņas un nedēļas nogalēs nav mājās. Dzīvoklī uzturas tikai no plkst. 9.00 līdz 18.00 no pirmdienas līdz piektdienai. Pārējā laikā dzīvoklis ir Jūsu rīcībā! Ideāli piemērots īrniekam, kurš strādā no deviņiem līdz pieciem.

Lai apskatītu dzīvokli, sazinieties ar L. Tūmeju – kontaktinformācija zemāk.

– Tas nav tikai kopīgs dzīvoklis, Tifa, tā ir kopīga gulta. Dalīt gultu ir *dīvaini*, – Mo bažījas.

– Ja nu tā L. Tūmeja izrādās L. Tūmejs? – noprasa Gērtija.

Esmu tam sagatavojusies. – Tas nav svarīgi, – rāmi saku. – Mēs taču tajā gultā nebūsim abi reizē – pat ne dzīvoklī.

Tas izklausās nepatīkami līdzīgi tam, ko es teicu, attaisnodama savu palikšanu pie Džastina pagājušajā mēnesī, bet nu kāda atšķirība.

– Tu gulēsi ar viņu, Tifānij! – aizrāda Gērtija. – Visi zina, ka kopīgas dzīvesvietas pirmais likums ir: neguli ar savu dzīvokļa biedru.

– Nedomāju, ka tas ir jāsaprot šādi, – es viņai sāji skaidroju. – Saproti, Gērtij, dažreiz, runājot par gulēšanu kopā, cilvēki patiesībā ar to domā...

Gērtija velta man ilgu, bezkaislīgu skatienu. – Jā, pateicos, Tifānij.

Mo ķiķināšana spēji apraujas, kad Gērtija nikni paglūn uz viņu. – Es teiktu, ka kopīgas dzīvesvietas pirmais likums ir: atrodi kopēju valodu ar dzīvokļa biedru, pirms ievācies, – viņš teic, veikli pārvirzīdams naidīgo skatienu atpakaļ pie manis. – *Sevišķi* šādos apstākļos.

– Pats par sevi saprotams, es vispirms tikšos ar to L. Tūmeju. Ja nespēsim saprasties, es tur nedzīvošu.

Pēc brīža Mo pamāj ar galvu un paspiež manu plecu. Visi trīs ieslīgstam tādā klusumā, kāds mēdz iestāties pēc sarunām par kaut ko nepatīkamu, – pa pusei pateicīgā, ka tas nu ir galā, pa pusei atvieglotā, ka tas vispār ir bijis pa spēkam.

– Labi, – nosaka Gērtija. – Labi. Dari, kā zini. Tas tāpat būs labāk nekā dzīvot šitādā miskastē. – Viņa izsoļo no dzīvokļa, pēdējā brīdī pagriezdamās un uzrunādama īpašuma aģentu, kurš atgriežas no balkona. – Un jūs, – viņa tam skaļi paziņo, – esat sabiedrības kauna traips.

Viņš samirkšķina acis, Gērtijai aizcērtot ārdurvis. Seko ilgs, neveikls klusums.

Vīrietis apdzēš savu cigareti. – Nu tad ņemsiet? – viņš man noprasa.

Darbā ierodos agri un ieslīgstu savā krēslā. Mans rakstāmgalds pašlaik ir mājām tuvākā vieta. Mans drošais patvērums ir pilns ar iesāktiem, bet nepabeigtiem rokdarbiem, priekšmetiem, kas izrādījušies pārāk smagi, lai es ar autobusu vestu tos mājās, un telpaugiem, kuri izvietoti tā, lai es pamanītu cilvēkus tuvojamies, pirms viņi ir sapratuši, vai es sēžu pie sava galda. Mana telpaugu siena guvusi plašu atzinību pārējo kolēģu acīs kā iedvesmojošs interjera dizaina paraugs. (Patiesībā atliek tikai izraudzīties augus, kas ir tādā pašā krāsā kā tavi mati – manā gadījumā sarkani –, un gulties/bēgt, kad pamani kādu mērķtiecīgi virzāmies šurp.)

Pirmais šīs dienas uzdevums ir tikties ar Katrīnu, vienu no manām iemīļotākajām autorēm. Katrīna raksta grāmatas par adīšanu un tamborēšanu. Tām ir ierobežots lasītāju loks, bet tieši tāda ir "Čaklo pirkstiņu" apgāda sūtība – mums patīk ierobežots lasītāju loks. Mūsu specializācija ir rokdarbu un pašdarbības padomu grāmatas. Batikojiet palagus, uzmodelējiet sev kleitu, notamborējiet lampas abažūru, izgatavojiet mēbeles no trepēm... Un tādā garā.

Man ļoti patīk te strādāt. Tas ir vienīgais iespējamais izskaidrojums faktam, ka jau trīsarpus gadus esmu redaktora asistente, nenopelnu Londonas iztikas minimumu un neesmu mēģinājusi situāciju labot, piemēram, piesakoties darbā kādā izdevniecībā, kur ienāk liela nauda. Gērtija mēdz apgalvot, ka man trūkstot godkāres, bet patiesībā tā nemaz nav. Man vienkārši patīk šī darbošanās. Bērnību pavadīju, lasot vai ķimerējoties ap savām rotaļlietām, līdz tās manās acīs ieguva tīkamāku izskatu: nokrāsoju bārbijas matus, uztūnēju savu *JCB* rotaļauto. Un tagad es ar lasīšanu un rokdarbiem pelnu iztiku.

Nu, iztiku gluži ne. Bet mazliet naudas. Aptuveni tik daudz, lai nomaksātu nodokļus.

– Tifij, tici man, tamborēšanu gaida krāsojamo grāmatu nākotne, – Katrīna man stāsta, iekārtojusies mūsu labākajā sapulču zālē un ieskicējusi savas nākamās grāmatas plānus. Es vēroju pirkstu, kuru viņa krata manā virzienā. Viņai uz katras rokas ir pa kādiem piecdesmit gredzeniem, bet es vēl neesmu izdibinājusi, vai kāds no tiem ir laulību vai saderināšanās gredzens (ja Katrīnai tādi ir, tad, pieļauju, ne viens vien).

Katrīna atrodas ekscentrisma skalas mērenajā pusē: viņai ir salmu krāsas bize, iedegums, kas līdz ar gadiem izskatās glītāk, un bezgalīgi daudz stāstu par to, kā viņa sešdesmitajos gados ielauzusies visādās vietās un visu kaut ko apčurājusi. Savulaik viņa bijusi īsta dumpiniece. Katrīna vēl tagad atsakās valkāt krūšturi,

kaut gan tie kļuvuši diezgan ērti un sievietes pārsvarā atmetušas ar roku cīņai par varu, jo mūsu vietā ar to nodarbojas Bejonsē.

– Tas būtu labi, – es saku. – Varbūt mēs varētu pielikt apakšvirsrakstu, kurā ietilpst vārds "apzinātība". Tā *ir* diezgan apzināta nodarbošanās, vai ne? Vai tomēr neapzināta?

Katrīna iesmejas, atmetot galvu. – Ak, Tifij! Tavi darba pienākumi ir nejēdzīgi. – Viņa sirsnīgi papliķē man pa plaukstu un tad pastiepjas pēc savas rokassomiņas. – Kad satiksi to Mārtinu, – viņa bilst, – pasaki viņam, ka es novadīšu to kruīza meistarklasi tikai tādā gadījumā, ja man piešķirs jaunu, žilbinošu asistenti.

Es nostenos. Jau zinu, kurp tas ved. Katrīnai patīk vazāt mani līdzi uz šiem pasākumiem – viņai katrā meistarklasē vajag dzīvu modeli, acīmredzot, lai nodemonstrētu, kā noņemt mērus, modelējot tērpu, un es vienreiz pieļāvu liktenīgu kļūdu, piedāvādamās nākt talkā, kad viņa nevarēja atrast nevienu citu. Tagad esmu viņas pirmā izvēle. Sabiedrisko attiecību nodaļa tik izmisīgi grib iesaistīt Katrīnu šādos pasākumos, ka ir sākusi lūgties arī man.

– Tas ir par traku, Katrīn. Es nebraukšu tev līdzi kruīzā.

– Bet tas ir par brīvu! Ļaudis par tādiem maksā tūkstošus, Tifij!

– Tu viņiem piebiedrosies tikai Vaitas salas līkumā, – es viņai atgādinu. Mārtins man jau ir par to izstāstījis. – Turklāt tā ir nedēļas nogale. Es brīvdienās nestrādāju.

– Tas nav darbs, – Katrīna nepiekāpjas, uzlasīdama savas piezīmju lapas un, kā pagadās, stumdama tās rokassomiņā. – Tas ir patīkams jūras ceļojums sestdienā kopā ar draudzeni. – Viņa apklust. Tad precizē: – Ar mani. Mēs taču esam draudzenes, vai ne?

– Es esmu tava redaktore! – nosaku, bīdot viņu laukā no sapulču zāles.

– Padomā par to, Tifij! – viņa bezbēdīgi sauc pār plecu. Tad pamana Mārtinu, kurš jau diebj pie viņas taisnā ceļā no printeriem.

– Mārtin, es nepiekritīšu, ja viņa nebūs mana labā roka! Tev ir jārunā ar viņu!

Tad Katrīna ir prom, un biroja nospeķotās stikla durvis šūpojas viņai nopakaļ.

Mārtins pagriežas pret mani. – Man patīk tavi apavi, – viņš ar valdzinošu smaidu ieminas. Es noskurinos. Nevaru ciest Mārtinu no sabiedriskajām attiecībām. Viņš sapulcēs izsaka tādas frāzes kā "lecam un laižam" un sit knipjus uz Rūbiju, kura ir mārketinga vadītāja, bet Mārtins laikam uzskata viņu par savu personīgo asistenti. Viņš ir tikai divdesmit trīs gadus vecs, bet sadomājies, ka, iztaisoties vecāks, nekā patiesībā ir, viņš sekmēs savu aukstasinīgo dzīšanos augšup pa karjeras kāpnēm, tāpēc mūždien runā tajā briesmīgi mākslotajā balsī un mēģina pļāpāt ar mūsu direktoru par golfu.

Taču apavi *tiešām* ir izcili. Violeti *Doc Marten* stila zābaki, apgleznoti ar baltām lilijām, un es ar tiem noņēmos gandrīz visu sestdienu. Kopš Džastins mani pameta, manas rokdarbu un apdarināšanas prasmes ir ievērojami augušas. – Paldies, Mārtin, – pateicos, jau mēģinādama slīdēt atpakaļ uz sava rakstāmgalda drošo patvērumu.

– Līla ieminējās, ka tu meklē sev mājvietu, – Mārtins bilst.

Vilcinos. Neesmu pārliecināta, kas viņam padomā. Jaušu, ka nekas labs.

– Mums ar Hannu, – tā ir kolēģe no mārketinga nodaļas, kura allaž rauc degunu par manu gaumi, – ir lieka istaba. Varbūt redzēji feisbukā, bet es iedomājos, ka derētu par to ieminēties klātienē. Gulta ir vienvietīga, bet ar to tev laikam patlaban nav problēmu. Ar Hannu nolēmām, ka, draugi būdami, varētu tev to piedāvāt par pieciem simtiem mēnesī plus komunālie.

– Cik laipni no jūsu puses! – saku. – Bet es *tieši* nupat atradu sev vietiņu. – Nu, it kā. Gandrīz. Ak kungs, ja nevienošos ar L. Tūmeju, vai man būs jādzīvo kopā ar Mārtinu un Hannu? Es jau tāpat ar viņiem pavadu katru darbdienu, un man, goda vārds,

Mārtina-un-Hannas ir pietiekami. Nevaru galvot, ka mana (jau tāpat svārstīgā) apņemšanās pamest Džastina pajumti nepačibēs no domas, ka Mārtins medī manu īres naudu un Hanna katru rītu redz mani ar putru nosmērētā multeņu pidžamā.

– Ā. Nujā. Tad mums nāksies meklēt kādu citu. – Mārtina vaigs kļūst viltīgs. Viņš ir saodis vainas apziņu. – Tu varētu man atlīdzināt, aizbraucot Katrīnai līdzi uz to...

– Nē.

Viņš pārspīlēti nopūšas. – Jēziņ, Tifij. Tas ir bezmaksas kruīzs. Vai tad tu visu laiku nebraukā pa kruīziem?

Es visu laiku *braukāju* pa kruīziem, kad mans burvīgais un nu jau bijušais draugs mani tajos veda. Mēs kuģojām no vienas Karību salas uz nākamo saulainas dūmakas apvītā romantikas svētlaimē. Mēs apceļojām Eiropas pilsētas un tad atgriezāmies uz kuģa, lai nodotos fantastiskam seksam mūsu šaurajā kajītē. Piestūmāmies zviedru galdā un pēc tam gulējām uz klāja, vērojot, kā virs mums riņķo kaijas, un laiski pļāpājot par bērniem, kas mums reiz būs.

– Esmu atmetusi, – saku, pasniegdamās pēc telefona. – Tagad atvaino, man ir jāpiezvana.

2

Leons

Telefons iezvanās mirklī, kad daktere Patela izraksta zāles Hollijai (mazai meitenītei ar leikēmiju). Nepiemērots brīdis. Ļoti nepiemērots brīdis. Daktere Patela nav apmierināta ar traucējumu un klaji to izrāda. Laikam piemirsusi, ka arī man kā nakts dežurantam pienāktos iet mājās pulksten 8.00, bet es joprojām esmu šeit un ļoti nopūlos ar slimiem ļautiņiem un tādiem pūcīgiem ārstiem kā daktere Patela.

Protams, noraidu zvanu. Prātā atzīmēju, ka jānoklausās balss ziņas un telefona zvans jānomaina uz kaut ko mazāk mulsinošu (šo melodiju sauc "Džaivs", un tā ir pārlieku enerģiska hospisa videi. Nav jau tā, ka enerģiskai mūzikai nebūtu vietas starp slimībām, bet tā *ne vienmēr* ir īsti laikā).

Hollija: Kāpēc tu neatbildēji? Vai tas nav nepieklājīgi? Ja nu tā bija tava draudzene ar īsajiem matiem?

Dr. Patela: Nepieklājīgi ir atstāt mobilā telefona skaņu ieslēgtu apgaitas laikā. Lai gan esmu pārsteigta, ka viņu kāds – lai kas tas būtu – centās sazvanīt šajā stundā.

Skatiens manā virzienā pa pusei aizkaitināts, pa pusei uzjautrināts.

Dr. Patela: Hollij, tu droši vien būsi pamanījusi, ka Leons nav no pļāpīgajiem.

Pieliecas tuvāk, sazvērnieciski.

Dr. Patela: Vienam no reģistratoriem ir teorija. Viņš min, ka Leons katrā maiņā var izdvest ierobežotu skaitu vārdu, un ap šo laiku tie ir pavisam beigušies.

Neaplaimoju to ar atbildi.

Runājot par draudzeni ar īsajiem matiem: vēl neesmu Kejai izstāstījis par istabu. Nebija laika. Kā arī izvairos no nenovēršamā konflikta. Bet vispār vēlāk priekšpusdienā jāpiezvana viņai.

Šī nakts bija laba. Priora kunga sāpes pierima pietiekami, lai viņš sāktu man stāstīt par vīrieti, kurā iemīlējies ierakumos: tumšmatainu siržulauzēju, vārdā Džonijs Vaits, ar Holivudas zvaigznes izteiksmīgo žokli un mirdzošām acīm. Viņiem tika viena spriedzes pilna, romantiska, kara plosīta vasara, pēc tam abi tika izšķirti. Džonijs Vaits nonāca slimnīcā ar smadzeņu satricinājumu. Viņi tā arī vairs nesatikās. Priora kungs būtu varējis iekulties pamatīgās nepatikšanās (homoseksualitāte militārajā sfērā rada problēmas).

Es biju pārguris, kafijas sniegtais mundrums gāja uz beigām, tomēr pēc dežūras paliku pie Priora kunga. Večuku neviens nekad neapciemo, bet, kad pietiek spēka, viņam patīk parunāt. Neizdevās izsprukt no sarunas, dāvanā nesaņemot šalli (jau četrpadsmitā no Priora kunga). Atteikumu skaitam ir savs mērs, un Priora kungs ada tik ātri, ka jābrīnās, kāpēc bija vajadzīga industriālā revolūcija. Esmu visai drošs, ka viņš ir žiglāks par adāmmašīnu.

Noklausos balss ziņas pēc tam, kad esmu apēdis daudzreiz atsildītu cāļa voku, skatoties pagājušās nedēļas *Masterchef* sēriju.

Balss ziņa: Sveiki, vai runāju ar L. Tūmeju? Oi, velns, jūs taču nevarat atbildēt – es balss ziņās vienmēr šādi izgāžos. Labi, turpināšu, pieņemot, ka sazinos ar L. Tūmeju. Mans vārds ir Tifija Mūra, un es zvanu sakarā ar *Gumtree* istabas sludinājumu. Ziniet, maniem draugiem liekas dīvaini, ka mēs gulētu vienā gultā, lai arī dažādos laikos, bet mani tas nesatrauc, ja tas nesatrauc jūs, un, taisnību sakot, es būtu gatava uz visu, lai tiktu pie dzīvokļa par tādu cenu Londonas centrā un tūliņ varētu ievākties. [Pauze]

Ak Dievs, ne jau uz visu! Ir vesela *čupa* lietu, ko es nedarītu. Es neesmu nekāda... Nē, Mārtin, *tagad*, nē, vai tu neredzi, ka es runāju pa telefonu?

Kas ir Mārtins? Bērns? Vai šī pļāpīgā sieviete ar Eseksas izloksni grib izmitināt manā dzīvoklī bērnu?

Balss ziņa turpinās: Atvainojiet, tas ir mans kolēģis, viņš grib, lai es dodos kruīzā kopā ar pusmūža kundzi un stāstu pensionāriem par tamborēšanu.

Tādu izskaidrojumu es negaidīju. Tas noteikti ir labāk, bet raisa daudz jautājumu.

Balss ziņa turpinās: Klau, jūs tikai atzvaniet vai uzrakstiet man, ja istaba vēl ir pieejama. Esmu izcili tīrīga, nemaisīšos jums pa kājām un vēl neesmu atmetusi ieradumu gatavot maltītes diviem, tāpēc, ja jums garšo mājas ēdiens, atstāšu pārpalikumus.

Viņa nosauc savu numuru. Laikus pagūstu to pierakstīt.

Sieviete, bez šaubām, ir kaitinoša. Turklāt sieviete, un tas varētu nepatikt Kejai. Bet zvanījuši ir tikai vēl divi citi cilvēki: viens vaicāja, vai man nav iebildumu pret piejaucētiem ežiem (atbilde: nav, ja vien tie nemitinās manā dzīvoklī), un otrs noteikti bija narkodīleris (tie nav nepamatoti aizspriedumi – viņš man piedāvāja narkotikas zvana laikā). Man nepieciešamas papildu trīssimt piecdesmit mārciņas mēnesī, ja gribu turpināt maksāt Selam bez Kejas atbalsta. Šis ir vienīgais iespējamais risinājums. Turklāt es to kaitinošo sievieti nemaz nesatikšu. Būšu mājās tikai tad, kad kaitinošā sieviete būs prom.

Aizrakstu viņai.

> Sveika, Tifij. Paldies par balss ziņu. Būtu jauki satikties un izrunāt mana dzīvokļa noteikumus. Ko tu teiktu par sestdienas rītu? Sveicieni. Leons Tūmejs.

Jauka normāla cilvēka ziņa. Pretojos vēlmei pajautāt par Mārtina kruīza kuģa plāniem, kaut arī mani urda ziņkāre.

Viņa teju tūlīt atbild.

Sveiks! Izklausās lieliski. Tad 10.00 dzīvoklī? x

Labāk 9.00, citādi es aizmigšu. Uz tikšanos! Adrese ir sludinājumā.
Sveicieni. Leons.

Tā. Gatavs. Elementāri: trīssimt piecdesmit mārciņu mēnesī jau gandrīz kabatā.

Tagad tikai jāizstāsta Kejai.

3

Tifija

Mani, dabiski, pārņem ziņkārība, un es viņu iegūglēju. Leons Tūmejs ir diezgan rets vārds, tāpēc atrodu viņu feisbukā, iztiekot bez zaglīgajiem pēddzines paņēmieniem, ko pietaupu jaunajiem rakstniekiem, kurus cenšos pārvilināt no citām izdevniecībām.

Atvieglota ieraugu, ka viņš galīgi nav manā gaumē, un tas noteikti vienkāršos situāciju – piemēram, ja Džastins kādreiz sastaps Leonu, diezin vai uzlūkos viņu kā apdraudējumu. Leonam ir gaišbrūna āda, biezi, lokaini mati, pietiekami gari, lai tos varētu aizspraust aiz ausīm, un, manuprāt, viņš ir pārāk izstīdzējis. No tiem tipāžiem, kuriem ir vieni vienīgi elkoņi un kakls. Taču viņš izskatās pēc lādzīga puiša – visās fotogrāfijās redzams ar piemīlīgu, greizu smaidiņu, kas nepavisam neliekas baiss vai slepkavniecisks, kaut gan, ja paraugās uz bildi ar tādu domu, visi sāk izskatīties pēc slepkavniekiem ar cirvi rokā, tāpēc es cenšos izmest šo ideju no prāta. Viņš šķiet draudzīgs un miermīlīgs. Tas ir labi.

Toties es tagad nešaubīgi zinu, ka viņš ir vīrietis.

Vai es tik tiešām gribu dalīt gultu ar vīrieti? Pat gultas dalīšana ar Džastinu reizēm bija mazliet briesmīga, bet mēs bijām pāris. Viņa matrača puse vidū bija ielīkusi, un viņš ne vienmēr noskalojās dušā pēc pārnākšanas mājās no sporta zāles un pirms likšanās gultā, tāpēc viņējai segas pusei bija tāda kā... sviedru

smaķele. Vienmēr bija jāpārliecinās, ka sega stāv pareizi, lai man netiktu sasviedrētā puse.

Un tomēr. Trīssimt piecdesmit mārciņu mēnesī. Un faktiski viņa tur nekad *nebūs.*

– Tifānij!

Pacērtu galvu augšup. Velns, tā ir Reičela, un es zinu, ko viņa grib. Viņai vajag to nolāpīto "Sakul. Sacep. Savāri" grāmatas manuskriptu, par ko es visu dienu neliekos ne zinis.

– Nemēģini aizlavīties uz virtuvi vai izlikties runājam pa telefonu, – viņa saka aiz manas puķupodu sienas. Tāda tā nelaime, ja kolēģi ir draugi: kad kopā aizejat uz bāru, tu reibumā izpaud viņiem savas viltības un pēc tam paliec bez trumpjiem.

– Tu esi safrizējusies! – izsperu. Tas ir izmisīgs triks, lai savlaicīgi virzītu sarunu citā gultnē, taču viņas frizūra šodien *tiešām* ir īpaši stilīga. Mati, kā allaž, sapīti bizītēs, bet šoreiz smalkajās pīnītēs kā korsetes auklas ievītas košas tirkīzkrāsas lentes. – Kā tev izdodas tā sapīt?

– Nemaz nemēģini aizrunāt man ausis ar manu mīļāko tematu, Tifānija Mūra, – aizrāda Reičela, pabungodama ar saviem nevainojami punktotajiem nagiem. – Kad es dabūšu to manuskriptu?

– Man tikai vajag... vēl *mazliet* laika... – Uzlieku plaukstu uz papīriem manā priekšā, lai viņa neredzētu lappuses numuru, ko sastāda viens cipars.

Viņa piemiedz acis. – Ceturtdien?

Dedzīgi pamāju ar galvu. Jā, kāpēc gan ne? Patlaban tas ir absolūti nesasniedzams mērķis, bet "piektdien" izklausās daudz labāk, ja to saka ceturtdienā, tāpēc tad arī viņai pateikšu.

– Un atnāksi rītvakar ar mani iedzert?

Klusēju. Biju iecerējusi uzvesties rātni un šonedēļ neiztērēt *necik* naudas, ņemot vērā, ka man uzglūn parāds, taču vakari kopā ar Reičelu vienmēr izvēršas fantastiski, un, godīgi sakot, man tiešām nenāktu par ļaunu mazliet izklaidēties. Turklāt Reičela

nejaudās ceturtdien strīdēties ar mani par šo manuskriptu, ja viņu mocīs paģiras.

– Sarunāts.

* * *

Dzērājs Nr. 1 ir no ekspresīvajiem. No tiem iemetējiem, kuri mēdz plātīties ar rokām, neraugoties uz to, kas atrodas turpat pa kreisi vai pa labi (tiktāl tur bijusi viena liela mākslīgā palma, viena sambukas šotu paplāte un viena diezgan slavena ukraiņu modele). Katra kustība ir pārspīlēta, arī parastākie soļi – nu, tur, kreisā kāja priekšā, labā kāja atraujas no zemes, atkārtot. Dzērājs Nr. 1 staigā tā, it kā kaut ko dejotu.

Dzērājs Nr. 2 ir no mānīgajiem. Klausīdamies tevī, viņš saglabā pavisam neizteiksmīgu seju, it kā bezkaislīgā izteiksme varētu apliecināt, cik ļoti skaidrā viņš ir. Viņš palaikam, turklāt diezgan pārliecinoši, paloka galvu, taču nepietiekami mirkšķina acis. Viņa mēģinājumi blenzt uz tavām krūtīm ir krietni klajāki, nekā pašam šķiet.

Interesanti, ko viņi domā par mani un Reičelu. Abi taisnā ceļā nāca pie mums, bet tas nav viennozīmīgi labs rādītājs. Tolaik, kad es vēl biju kopā ar Džastinu un devos naktsdzīvē ar Reičelu, viņš man vienmēr atgādināja, ka daudzi vīrieši, ieraugot "ekscentrisku meiteni", nospriež, ka tā ir "izmisusi un viegli pieejama". Kā jau parasti, viņam ir taisnība. Prātoju, varbūt ekscentriskai meitenei patiešām ir vieglāk tikt svešā gultā nekā spridzīgas karsējmeitenes tipa būtnei. Tu esi atvērtāka, un nevienam neienāk prātā, ka tev jau ir puisis. Atskatoties secinu, ka varbūt tas ir vēl viens iemesls, kāpēc Džastins nebija sajūsmā par manām nakts izklaidēm kopā ar Reičelu.

– Tātad grāmatas par to, kā uzcept kūkas? – prasa Dzērājs Nr. 2, tā apliecinādams savas klausītāja spējas un iepriekšminēto prāta skaidrību. (Ja tā padomā. Kāda jēga dzert sambukas šotus, ja taisies izlikties, ka visu vakaru neesi dzēris?)